

[Ministeren for Grønland.]

ver, som de udsendte løser, i så vidt omfang som muligt må løses af grønlænderne selv.

En væsentlig, ja, afgørende hæmsko for udviklingen er sprogproblemet, som i de seneste år har optaget den opvoksende generation meget. Jeg har derfor i efteråret afholdt et symposium, hvor dette spørgsmål blev meget grundigt belyst og debatteret af de mest sagkyndige og interesserede folk på området. Den inciterende debat, der blev ført ved dette symposium, resulterede naturligvis ikke i, at man blev enig om, hvorledes spørgsmålet skal løses, men det blev klart, at en del grønlændere opfatter det grønlandske sprog som en forudsætning for, at den grønlandske kultur og den enkeltes identitet kan bevares. Jeg er glad for, at vi ved denne lejlighed fik fremdraget alle relevante synspunkter, og de vil naturligvis indgå i vore fremtidige overvejelser. Jeg håber, det vil lykkes at få gjort dansk til et brugbart og levende sprog for befolkningen i Grønland, uden at dette vil komme til at udviske det grønlandske sprog. For en ting, som også er klart for alle kyndige, er, at kun derigennem vil det være muligt for befolkningen at få et bedre økonomisk og kulturelt udsyn og få kontakt med international oplysning og kultur. Det er simpelt hen en betingelse for grønlændernes opstigen imod det plateau, på hvilket andre nordiske folk økonomisk og kulturelt befinder sig. Hvor langt og hvor hurtigt man bør gå frem, er jo underkastet en fortløbende diskussion.

Spørgsmålet om folkeoplysning har været behandlet i et udvalg, hvor man har undersøgt de forskellige muligheder, der findes. Et af de midler, der har interesseret mig mest, er oprettelsen af TV, der vil have enorme muligheder for at sprede oplysning ud til alle afkroge og skabe behov for øgede sprogkundskaber. Et landsdækkende TV-net i Grønland vil imidlertid være særdeles kostbart, og vi er for øjeblikket i gang med at vurdere mulighederne herfor. Det er klart, at grønlænderne er stærkt interesse-

Som helhed betragtet kan man nok glæde sig over de mange fremskridt, der er sket i Grønland, selv om der endnu er adskillige uløste problemer, men glæden over fremskridtene blandes hos mange med bekymringer for fremtiden.

Der ligger betydelige muligheder for produktivetsforbedringer inden for fiskeriet, men med de klimatiske forhold — og pris- og afsætningsvilkårene taget i betragtning — er det vanskeligt at bevare samme optimistiske vurdering af fremtidsudsigterne, som kommissionen i 1950 og vel også G-60 anlagde.

Hos mange volder det bekymring, at levestandard i Grønland kun kan holdes oppe ved et årligt kapitaltilskud på over 1/2 milliard kr. Detté ville ikke være så betænkeligt, hvis der kun var tale om en opbygningsperiode, men det ser ud til, at vi også i de kommende år må regne med et stigende tilskud, selv om stigningen bliver væsentligt mindre end tidligere.

Bekymringerne over den udvikling, der finder sted, og de ikke alt for lyse fremtidsudsigter har i visse tilfælde ført til den konklusion, at udviklingstempoet i Grønland er for stærkt, og at man derfor må sætte tempoet ned, og forskellige forslag er fremkommet om, at befolkningskoncentrationen, som støttes af myndighederne, bør afsvækkes. Man peger i den forbindelse på de store tilpasningsproblemer og andre sociale, bolig-mæssige og beskæftigelsesmæssige problemer, som opstår ved den voldsomme tilstrømning til byerne. Det er rigtigt, at vi har sådanne problemer mange steder, og i mange tilfælde foregår tilstrømningen i så stort tal, at det er svært for myndighederne at kontrollere den. Både ministeriet og landsrådet er fuldt opmærksomme på dette, og vi er også langt fremme i bestræbelserne for at udbygge arbejds- og socialdirektoratet i Godthåb, så dette får mulighed for at afhjælpe vanskelighederne. Denne udbygning har især til hensigt at løse de arbejdsmarkedsmæssige problemer, så man kan skaffe beskæftigelse og oplæring af de